

Phần 1

Chương 1

Đêm Tân Hôn, Chú Rể Rời Đi Cùng Người Khác

Một buổi hôn lễ xa hoa tựa như trong một giấc mộng, bận rộn suốt một ngày trời, rốt cục đến khi Ương Ương có thể ngồi ở trong phòng tân hôn để nghỉ ngơi và uống một chén nước, thì đã là mười giờ khuya rồi.

Người chồng của cô, Trần Tấn Nhiên lúc này đang tiễn tân khách ra về, khoảng chừng qua nửa giờ nữa, chắc là anh cũng sẽ trở về phòng thôi. Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của hai người bọn họ.

Ương Ương ngồi ở trên ghế sa lon, chiếc áo cưới trắng noãn giống như đám mây trải rộng ra đầy trời, uốn lượn trên mặt thảm màu đỏ thẫm. Căn phòng này rộng phải đến trên một trăm mét vuông. Đồ ở trong phòng ngủ nằm ở vị trí đón ánh mặt trời tốt nhất, lọt vào trong tầm mắt của người xem trước nhất, thu hút ánh mắt của người ta nhất, chính là chiếc giường nước⁽¹⁾ hình trái tim cực kỳ to kia. Ương Ương liếc nhìn một, lập tức mặt đỏ tím đập như trống làng một hồi.

Nghĩ đến lời nói của mẹ chồng khi đưa cô đến bên cái giường này, gương mặt của cô không khỏi đỏ bừng lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ương Ương thoáng cái đã trở nên đỏ bừng giống như quả táo. Cô cuống quýt dùng bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh do đã từng ôm vào cái ly để đồ uống lạnh áp lên gò má nóng hổi của chính mình. Xúc cảm lạnh buốt kia làm cho cô cảm thấy dễ chịu nhiều hơn.

Sau ngày cô đính hôn, mẹ đã cho cô nói rất nhiều điều sau khi kết hôn cần phải làm. Tuổi của Ương Ương còn quá nhỏ, vẫn còn là một cô bé ngoan chỉ biết luôn vui đầu vào chuyện học hành, đương nhiên là cứ tỉnh tỉnh mê mê, hơn nữa cô còn được mấy cái anh trai của mình bảo vệ quá tốt, nên ở trường học cô cũng chưa từng kết giao với bạn trai bao giờ.

Cho nên đối với chuyện nam nữ, trong nội tâm cô có đầy những sự hiếu kỳ, và mang theo sự sợ hãi nồng đậm.

Chỉ cần thoáng nghĩ đến chuyện cô phải để thân thể trần truồng chui vào trong một chăn, cùng nằm với một người đàn ông lạ lẫm, trong nội tâm Ương Ương liền thấy cả người cứ run rẩy từng hồi từng hồi.

Cô cảm thấy có rất nhiều điều khó xử, hai con người hoàn toàn xa lạ như vậy, làm sao có thể không mặc quần áo mà lại có thể ôm nhau ở cùng một chỗ được chứ? Cho dù người đàn ông kia có là người chồng của mình đi nữa, cô cũng cảm thấy rất sợ hãi.

Hôm nay, trong buổi hôn lễ, cô vẫn luôn ở trong trạng thái ngơ ngẩn, ngay cả bộ dáng người chồng của mình thế nào, cô cũng không thể nhìn cho rõ ràng, hay nói đúng hơn, cô hoàn toàn không dám nhìn vào anh. Bất quá Ương Ương chỉ mơ hồ nhớ được là anh rất cao, rất lạnh lùng, mặc bộ lễ phục màu trắng, trông anh thật giống như là một vị bạch mã hoàng tử vậy.

Thời điểm anh nắm tay của cô, cô mơ hồ cảm nhận được bàn tay của anh mới ấm áp mềm mại làm sao, còn có thời điểm anh hôn cô sau hai người khi trao nhẫn cưới cho nhau nữa, sự tiếp xúc ngắn ngủi này đã làm cho cô gần như đầu vầng mắt hoa... môi của anh rất mềm mại, còn có một chút mát lạnh nữa.

Ương Ương nghĩ đến nụ hôn trong buổi hôn lễ kia, mặt mày lại thấy nóng rực một hồi, tim đập mạnh như trống làng.

Con người đó, chính là người đàn ông trong truyền thuyết vẫn được mệnh danh là sát thủ của phụ nữ, chính là Trần Tấn Nhiên, lại sẽ là chồng của cô sao?

Cho đến tận bây giờ Ương Ương vẫn còn có cảm giác như bản thân mình đang ở trong cõi mộng.

Cô ngồi ở đó chốc lát, vẫn chưa nghe thấy tiếng bước chân của Trần Tấn Nhiên, Ương Ương cảm thấy lớp phấn son hóa trang dày cộp ở trên mặt lúc này làm cho cô thấy hết sức không thoải mái, cô liền đi đến trước bàn trang điểm để tẩy trang. Kỳ thật chính cô cũng không yêu thích gì chuyện trang điểm dày đặc như vậy, chỉ là vì mẹ cô nói, cô tuổi còn quá nhỏ mà Trần Tấn Nhiên đã hai mươi bảy tuổi rồi. Nếu như không trang điểm cho cô có chút thành thực quyền rũ một chút, sợ rằng thoát nhìn hai người sẽ hết sức không cân xứng.

Cho nên hiện tại, cả gương mặt của cô thoát nhìn giống như đang mang chiếc mặt nạ trắng hồng, trên mặt trát đủ mọi màu sắc sắc sỡ.

Ương Ương thở dài, đổ dầu tẩy trang vào miếng bông vải dùng để tẩy trang nhìn vào cái gương ở phía đối diện, lau lớp hóa trang trên đôi mắt trước. Cô lau lớp thuốc chài mi màu đen trên hàng lông mi và lớp viền quanh mí mắt. Đôi mắt xinh đẹp trong veo như nước của cô liền biến thành hai quầng đen thật to như cặp mắt của con gấu mèo...

Mà lúc này, bên ngoài phòng ngủ vang lên tiếng gõ cửa...

Cốc cốc cốc, ba tiếng vang lên sau đó liền dừng lại.

Ương Ương lập tức thả cái tấm bông và cái gương nhỏ trong tay ra, từ từ đứng lên... có phải là, có phải là người chồng của cô đã đến rồi không?

Ương Ương chỉ cảm thấy tim mình cứ đập thình thịch, ngoại trừ người chồng của mình, kỳ thật cô cũng không có thể nghĩ ra được một người nào khác. Bố chồng, mẹ chồng cô, sau khi tham gia buổi hôn lễ đã trở về Singapore rồi, mẹ và cha của cô đương nhiên không có lý do nào để ở lại nơi này, cho nên...

Ưong Ưong hít một hơi thật sâu, hắng giọng mở miệng nói: “Xin chờ một chút, em sẽ ra mở cửa ngay đây...”

Ưong Ưong nhắc làn váy của mình lên đi về phía cửa ra vào. Bởi vì quá căng thẳng, nên cô đã hoàn toàn quên mất gương mặt của mình mới tẩy trang được một phần ba. Thoạt nhìn gương mặt của cô hiện tại, không thể không làm cho người ta phải bật cười.

Vặn mở khóa cửa, xoay một, sau khi tiếng khóa được mở ra vang lên, cánh cửa phòng ngủ được mở ra. Ưong Ưong ngẩng đầu lên nhìn, cô liền nhìn thấy Trần Tấn Nhiên đứng ở bên ngoài cửa.

Anh thật là cao, dáng người cao ráo của anh nhìn thật sự rất đẹp mắt.

Đáy lòng Ưong Ưong âm thầm tán thưởng, cô không khỏi nhìn anh đến ngây người.

Trần Tấn Nhiên liếc mắt nhìn Tống Ưong Ưong, lông mày không khỏi cau chặt lại. Trong hôn lễ anh chỉ liếc nhìn cô một lần, kết quả chỉ nhìn thấy cái gương mặt trang điểm đậm đặc kinh người. Anh tuyệt đối không có biện pháp nào để nhìn đến bộ dạng của cô, còn hiện tại... Cô lại biến bản thân mình thành bộ dáng, người không ra người quý không ra quý như vậy. Trần Tấn Nhiên cảm thấy vô cùng chán ghét, từ nơi đáy lòng của anh không khỏi nảy sinh cảm giác chán ngán, cứ thế cảm xúc đó lặng lẽ tràn ngập ra khắp cơ thể của anh.

Buổi hôn lễ này vốn dĩ không phải do anh tình nguyện. Cả đời này của anh chưa từng hâm mộ tình yêu của một người nào hơn người anh em Thân Tống Hạo và chị dâu nhỏ Hứa Hoan Nhan kia. Sau khi họ tu thành chính quả, anh liền cảm thấy ghen ghét không cách nào tự kiềm chế nổi nữa. Anh cũng muốn mình được giống như thằng bạn thân tên Thân Tống Hạo kia, tự mình sẽ đi tìm một người phụ nữ mà chính mình thật lòng yêu thích, chứ không phải cứ để mặc cho số mệnh của mình phải gắn liền với một cô gái nào đó, mà mình chưa từng quen biết, do chính cha mẹ của mình sắp đặt cho...

Huống chi, trước khi kết hôn anh đã từng nghe qua cái cô gái có tên Tống Ưong Ưong này là một thiên kim tiểu thư. Cô là thiên kim tiểu thư út ít được yêu quý nhất của một doanh nghiệp mọc thuộc Tống thị. Trên cô có ba người anh trai, từ nhỏ sinh ra trong miệng đã ngậm thìa vàng. Cả gia tộc Tống thị từ trên xuống dưới đều nhất mực yêu thương cô, nghe nói cô được cung chiêu lên tận trời. Khi vừa được tám tuổi vẫn còn phải để cho người hầu đỡ ăn cơm, mười bốn tuổi vẫn còn cần phải có người hầu bên cạnh để chăm sóc, mặc quần áo cho cô mỗi khi cô đi ra ngoài.

Thậm chí, đại tiểu thư kia, cho đến tận năm nay còn được người ta nịnh hót bợ đỡ. Trên đường cái, khi chiếc dây giày buộc bị lỏng lẻo, cô còn gọi điện thoại bảo người hầu tới buộc chặt lại cho cô

Một người con gái giống như vậy, bỏ qua chuyện gia thế tương mạo không nói, ở bên trong tuyệt đối là một đồng ruột bông rách nát. Anh Trần Tấn Nhiên

này, muốn kết hôn với một cô gái nào đó, cũng không thể kết hôn với một con người ngu ngốc như vậy.

Mà giờ khắc này, đối với gương mặt đang hé ra nhìn mình đến ngơ ngẩn kia, anh thật không có biện pháp nào làm cho mình sinh ra một chút hảo cảm giác giờ đó.

“Ồ công ty của tôi còn có việc, cô cứ đi ngủ trước đi, hiện giờ tôi về ngủ ở công ty.” Trần Tấn Nhiên nói xong, mặt đầy lạnh lùng xoay người rời khỏi nơi ấy.

Khi thân hình cao lớn vững chãi của anh sắp biến mất trong dãy hành lang thoáng cái Tống Ương Ương mới như tỉnh ngộ trở lại, anh đã nói cái gì...

Ghi chú:

1. Giường nước: Loại giường nước cơ điện, nước được bơm đầy vào bên trong lớp đệm, khi nằm lên nó mang lại cho người dùng cảm giác bông bênh khó tả, rất tuyệt vời, giúp người ta có thể xả hết căng thẳng trong người. Hiện nay, loại giường nước hiện đại sử dụng nước như là một nhân tố trang trí, phao nước được đặt vào bên trong một bộ khung đệm đẹp mắt và sang trọng, khi bạn leo lên và nằm vào thì toàn bộ cơ thể sẽ được bao bọc bởi làn nước ấm áp. Mang lại cho người dùng cảm giác như đang ngâm mình trong bồn tắm mà chẳng phải dính một chút nước nào.

Chương 2

Cú Áp Đảo Tinh Thần Quá Mạnh Mẽ

Đêm tân hôn, anh lại nói công ty có việc, bỏ mặc cô ở lại một mình trong căn phòng tân hôn thế này sao?

Ương Ương sững sờ nhìn theo bóng lưng của anh biến mất tại góc rẽ. Cô không nén nhịn được liền đuổi theo anh, nhưng khi cô sắp đi đến chỗ góc rẽ kia thì thoáng cái, bước chân liền dừng lại.

“Tấn Nhiên, người ta chờ anh đã lâu lắm rồi đây...”

Một giọng nói nũng nịu của một người phụ nữ vang lên, tiếp theo là tiếng giày cao gót cùng với tiếng bước chân trầm ổn của Trần Tấn Nhiên gõ lộc cộc lộc cộc ở trên bậc thang, từng chút từng chút biến mất.

Cho dù Ương Ương có ngốc nghếch đến mức nào đi nữa, có đơn thuần thế nào đi nữa, cô cũng biết rằng, người chồng của cô không thích cô không nói đến, mà còn đang đem tân hôn, anh lại mang theo một phụ nữ khác rời khỏi nhà.

Đêm tân hôn của Tống Ương Ương mười chín tuổi, cứ như vậy trôi qua.

Chiếc giường nước to như vậy, cô lăn qua lăn lại nhiều lần cũng không lăn đến bên cạnh giường. Cô luôn cảm thấy sợ hãi vì phải ngủ một mình trong căn phòng ngủ to như vậy.

Ưong Ưong chưa bao giờ phải chịu đựng sự uất ức như vậy. Cô muốn gọi điện thoại cho mẹ, nhưng rồi cô lại sợ làm cho mẹ phải lo lắng. Trước khi xuất giá mẹ đã dặn đi dặn lại cô rằng, khi đã kết hôn rồi, cô không thể tùy hứng giống như hồi còn là con gái trước đó. Không được yếu ớt như vậy, nhất định phải chăm sóc cho chồng thật tốt, phải phụng dưỡng cha mẹ chồng, phải tử tế với người hầu, tình nguyện để chính mình chịu uất ức một chút, chứ cũng không thể dựa vào vị thế của mình mà khinh người.

Phải biết rằng, tiến vào một gia đình quyền quý đã khó, mà làm vợ của một người trong gia đình quyền quý ấy còn khó hơn nhiều. Khi đó Ưong Ưong còn cảm thấy mẹ cứ chuyện bé xé ra to, làm sao có chuyện khoa trương như vậy chứ? Cha mẹ chồng cũng là người, cũng sẽ không ức hiếp cô... Còn chồng thì đương nhiên cũng sẽ phải thương cô, giống như là ba người anh trai của cô vậy.

Nhưng mà sau khi được gả đi, Ưong Ưong mới nhận ra rằng, những lời mẹ đã nói chẳng những không khoa trương, mà ngược lại sự thật còn hơn thế rất nhiều.

Ưong Ưong cũng không biết mình đã ngủ thiếp đi từ khi nào. Buổi sáng khi cô tỉnh lại chính là vì bị tiếng đập cửa kia làm cho bừng tỉnh.

“Thiếu phu nhân, ngài đã rời giường chưa vậy? Hiện tại bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi...”

Trong lời nói của người hầu mang theo sự khách khí và lạnh nhạt. Ưong Ưong ngồi ở trên giường, chiếc chăn mát lạnh phủ trên da thịt trắng nõn của cô trượt xuống dưới, xếp chồng chất ở thắt lưng. Cô hoảng hốt nhìn quanh gian phòng đầy vẻ lạ lẫm, cảm thấy sự tủi thân và sợ hãi đang từng trợn từng trợn lan dần ra tất cả toàn thân.

Cô cực kỳ nhớ nhà, nhớ sự thân mật khăng khít giữa những người hầu trong nhà và quản gia với cô. Cô nhớ bác đầu bếp mập mạp, nhớ bác làm vườn, cô nhớ giọng nói dịu dàng của mẹ, nhớ những lời nói luôn cung chiêu của cha. Cô nhớ cảm xúc vui sướng khi được ba người anh trai nâng niu ở tại trong lòng bàn tay...

Cô hối hận là mình đã kết hôn, hối hận vì sao lại sớm lập gia đình như vậy...

Hiện tại cô phải chịu cảnh ngồi một mình ở trong căn phòng lạnh như băng như thế, mọi thứ đều hết sức lạ lẫm. Chiếc giường ngủ không thoải mái, màu sắc của chiếc áo gối không phải là màu mà cô thích. Thậm chí, ngay cả chiếc bồn tắm lớn màu vàng kia cũng làm cô thấy chán ghét, người hầu ở đây cũng không đáng yêu, ai cũng lạnh như băng, không hề có một chút gì gọi là hương vị tình người...

Cô muốn về nhà, liệu cô có thể được về nhà mẹ đẻ hay không?

Ưong Ưong muốn khóc, nhưng cô lại không dám khóc. Cô nhớ kỹ lời của mẹ đã nói, đã lập gia đình rồi, làm vợ ở nhà người ta, mọi cử động đều là đại biểu cho chuyện dạy dỗ giáo dục của nhà họ Tống, nếu như cô không hiểu chuyện, thể diện của nhà họ Tống sẽ không còn...

Tuy có thể nói rằng, ba mẹ cô cũng sẽ không quan tâm khi phải nghe vài câu khó nghe, nhưng mà, nếu như thanh danh của cô mà bị hủy, thì mọi người trong nhà cô đều sẽ đau lòng.

Ưong Ưong cứng rắn nuốt nước mắt trở lại, cô xuống giường, lên tiếng: “Tôi sẽ lập tức xuống ngay.”

Bóng dáng của người ở phía ngoài cửa đã đi khuất rồi. Ưong Ưong liền đi tắm rửa, sau đó chọn lựa quần áo từ trong tủ quần áo. Theo thói quen, cô muốn mặc những bộ váy công chúa mà mình yêu thích, nhưng rồi cô vẫn mạnh mẽ nén nhịn xuống, chọn lấy một bộ âu phục màu trắng, ngắn gọn thoải mái, quần mái tóc dài của mình lên, trang điểm nhẹ nhàng. Khi đẩy cửa ra thì Ưong Ưong chợt có suy nghĩ, liệu người chồng của cô có ở phía dưới chờ cô không?

Cô bước từng bước một đi xuống lầu, dần dần nhìn thấy rõ ràng bên dưới bày ra một chiếc bàn ăn khổng lồ, người hầu đang đứng trang nghiêm thành hai hàng, không một tiếng động. Trên mặt bàn bày bữa sáng với đầy đủ loại kiểu dáng phong phú, chỉ là không có những người khác. Cô phải ngồi một mình ở chỗ này, thỏa mái hưởng thụ một bàn đồ ăn thực lớn.

“Thiếu phu nhân, công việc của thiếu gia ở công ty quá bận rộn, thiếu gia đã cố ý dặn dò chúng tôi cần phải chú ý chuẩn bị bữa sáng cho thiếu phu nhân thật là tốt. Hiện tại mời thiếu phu nhân dùng cơm thôi ạ...”

Quản gia nói xong, liền giúp Ưong Ưong kéo cái ghế ra.

“Cám ơn chú!” Ưong Ưong điềm nhiên nói lời cảm ơn, người quản gia này thực đáng yêu, nhìn thật giống như ông già Noel vậy, cô cảm thấy có chút yêu mến đối với ông.

Người quản gia cứ nhìn cô vẻ đầy kinh ngạc, hình như là ông cũng không thể ngờ rằng, khi cô nghe thấy ông nói thiếu gia sẽ không trở lại ăn cơm, thì phản ứng của cô lại chỉ có vậy.

Ưong Ưong ngồi xuống, một đồng người liền nhìn cô. Cô ăn uống nhưng thực sự không biết mùi vị của đồ ăn này thế nào. Ưong Ưong chỉ uống nửa chén sữa, ăn một miếng bánh mì, sau đó cô nói thác đi là đã ăn no rồi, tiếp đó liền xoay người đi lên lầu.

Khi Ưong Ưong vừa mới đóng cánh cửa phòng ngủ lại, quản gia liền bấm điện thoại gọi cho Trần Tấn Nhiên.

“Như thế nào, có đúng là cô ta sẽ vừa làm âm ỉ, vừa khóc vừa la hét kêu khóc lóc om sòm như lên cơn phải không?” Giọng nói của Trần Tấn Nhiên chậm rãi vang lên, mang theo giọng điệu chắc chắn.

Anh đã nghĩ kỹ rồi, chỉ cần cô giống như những lời đồn đại đã nói, kiêu như rất kiêu căng, hoặc là ông ọ đến mức không ai bì nổi, lập tức anh liền nói cho cha mình biết những hành động mà cô đã làm, sau đó sẽ ly hôn với cô.

Đến lúc đó, sợ rằng cha anh cũng sẽ không thể nói thêm được câu nào.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân không hề phát giận, thiếu phu nhân ăn bữa sáng xong liền lên lầu luôn ạ.” Quản gia mở miệng kể lại chi tiết khiến Trần Tấn Nhiên không khỏi thoáng có chút sùng sốt: “Cái gì?”

“Cô ta không hề phát giận? Cô ta còn ăn bữa sáng nữa sao?” Trần Tấn Nhiên cảm thấy quả thực không thể nói lý được. Một người phụ nữ, trong đêm tân hôn mà người chồng của mình lại không ở nhà, còn mang theo người phụ nữ khác đi ra ngoài, sáng ngày hôm sau cũng không về, vậy mà cô vẫn còn có tâm tình để ăn điểm tâm được sao?

“Đúng vậy đó ạ, thiếu gia.”

Sau phút khiếp sợ qua đi, Trần Tấn Nhiên lại thoáng nở nụ cười lạnh lạnh. Cũng chẳng có gì lạ, làm nũng, đùa giỡn, ngang ngược chính là những thủ đoạn hạ đẳng nhất. Cô có thể “quá ngữ quan, trảm lục tướng”⁽¹⁾ để gả đến nhà họ Trần này, đương nhiên trong nội tâm cũng đã có tính toán vài phần rồi.

“Nói cho Tổng Ương Ương biết, buổi tối nay tôi sẽ trở về nhà ăn cơm.” Trần Tấn Nhiên thuận miệng nói lại một câu rồi cúp điện thoại.

Buổi chiều, khi đồng hồ điểm sáu giờ, quản gia thông báo cho Ương Ương biết, Trần Tấn Nhiên sẽ trở về nhà ăn bữa tối.

Đáy lòng Ương Ương cực kỳ kích động, trên mặt không khỏi nở nụ cười tươi rói. Cô vừa đi vừa chạy về phòng ngủ, rốt cục vẫn phải lấy hết dũng khí để mặc bộ váy công chúa mà mình thích nhất. Cô buông mái tóc quấn thật dài giống như công chúa, dùng một cái ruy băng bằng gấm màu hồng nhạt buộc lọn tóc ở hai bên mai thành bím tóc nhỏ ở đằng sau. Cái miệng nhỏ xinh xắn, đôi môi hồng hồng căng mọng sáng bóng của cô hơi chu ra, thoạt nhìn cực kỳ xinh đẹp. Cô cũng cảm thấy tự hài lòng với mình, sau đó đi xuống lầu, ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sa lon chờ anh trở về.

Khoảng hơn sáu giờ rưỡi, xe của Trần Tấn Nhiên chậm rãi lái vào trong biệt thự. Người quản gia đi ra ngoài nghênh đón, nhưng lại nhìn thấy một người phụ nữ từ trên xe vừa bước xuống. Nhìn người phụ nữ với phong cách ăn mặc mang đậm vẻ lão luyện nhưng cũng không làm mất đi vẻ xinh đẹp của người phụ nữ, ông ta không khỏi thở dốc vì kinh ngạc. Thiếu gia làm như vậy, thiếu phu nhân còn có thể nhẫn nhịn được sao?

Thoạt nhìn thiếu phu nhân vẫn còn chẳng khác gì một cô bé con thế kia, bây giờ lại gặp phải chuyện thế này...

“Tấn Nhiên, phu nhân của anh ở nhà, liệu có chuyện gì bất tiện không?” An Tử Thiên cầm bàn tay mà Trần Tấn Nhiên vừa đưa tới, có chút kích động nho nhỏ, nhưng cũng có chút bất an.

Tuy rằng vì để thuận tiện cho công việc, nên Trần Tấn Nhiên mới đưa cô về nhà để ăn cơm cùng, nhưng mà dù sao hôm nay cũng là ngày tân hôn đầu tiên của anh... Quả thật đây đúng là một cú áp đảo tinh thần quá mạnh mẽ rồi! An Tử Thiên lập tức kết luận, vị phu nhân này của Trần Tấn Nhiên, tất nhiên chỉ là người có tiếng mà không có miếng!

“Có cái gì mà không tiện kia chứ, chẳng phải chúng ta còn có công việc cần phải làm đó sao? Vào đi thôi.” Trần Tấn Nhiên nói xong, liền chụp lấy tay của An Tử Thiên, đưa cô đi về hướng biệt thự.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia đã trở lại!” Trần Tấn Nhiên và An Tử Thiên vừa mới đi tới trước cửa, quản gia liền cao giọng mở miệng thông báo với Ương Ương đang ngồi đối diện ở đó, căng thẳng không thôi.

Ương Ương không thể kìm nén được nữa, thoáng cái liền nhảy dựng lên. Cô chạy vài bước vọt tới bên cạnh cửa, một bên xoay người cầm dép lê, một bên cũng không ngần ngại đầu lên ngọt ngào mở miệng nói: “Ông xã, anh đã về rồi à!”

Từ “à” cuối cùng vừa vắn thoát ra khỏi miệng cô, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của Ương Ương đang cầm đôi dép lê màu nâu dành cho nam giới thật to, vụt cái lúc này bỗng trở nên cứng đờ! Cô đến đón ai đây? Trước mặt cô không phải là đôi chân của ông xã cô, dĩ nhiên, đó chính là một đôi chân trắng nõn xinh xắn của một người phụ nữ...

Trong nháy mắt, Ương Ương cảm thấy một hồi lạnh buốt từ mũi chân của cô chạy dọc theo mạch máu xông thẳng lên trên, lan ra “tứ chi bách mạch”⁽²⁾. “Xoạch” một tiếng, đôi dép lê trong tay cô rơi phịch xuống đất. Ương Ương cũng ngã phịch một cái, đặt mông ngồi ở trên sàn nhà. Cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp, cánh tay vẫn còn đang khoác ở trên cánh tay ông xã của chính mình.

“Cô... hai người...” Ương Ương cảm thấy những uất ức mà mình bắt đầu tích góp từng tí một từ đêm hôm qua, thoáng cái liền hoàn toàn bộc phát ra cực kỳ mạnh mẽ. Đột nhiên cô cắn chặt răng, dùng cả tay chân để bò dậy, đẩy một phát vào trên người An Tử Thiên: “Đồ phụ nữ xấu xa, cô là cái đồ phụ nữ xấu xa, ai cho phép cô tới đây để quyến rũ chồng của tôi... Cô đi ra ngoài, tôi không muốn phải nhìn thấy cô ở trong nhà của tôi, không cho phép cô bước vào cánh cửa trong căn nhà của chúng tôi...”

Ương Ương hết sức tức giận, cho nên lần này lực đẩy của cô mạnh đến dọa người. An Tử Thiên nguyên bản đang dự định đôi dép lê, cho nên cô chỉ đứng bằng một chân, bị Ương Ương đẩy một cái như vậy, cả người cô liền đứng không vững, lập tức ngã nhào về phía sau...

Ghi chú:

1. Quá ngữ quan, trăm lực tương: Nghĩa của từ: Qua năm cửa ải, chém sáu tướng. Là một điển tích nói về Quan Vũ trong truyện Tam quốc diễn nghĩa của

tác giả La Quán Trung. Tam quốc diễn nghĩa là bộ truyện đồ sộ nhất, mô tả đất nước Trung Quốc thời kỳ từ cuối thế kỷ thứ 2 đến cuối thế kỷ thứ 3, thời kỳ tàn lụi của nhà Hán ở Trung Hoa và kết thúc là sự thống nhất của nhà Tấn (190 - 280).

Quan Vũ còn được gọi là Quan Công, tên chữ là Vân Trường hoặc Trường Sinh, là một vị tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở Trung Quốc. Ông là anh em kết nghĩa với Lưu Bị và Trương Phi. Ba người coi nhau như anh em, thề cùng sống chết có nhau.

Quan Vũ đã lập chiến tích “qua năm cửa ải, chém sáu tướng”, khi ông thực hiện trách nhiệm bảo vệ cho hai chị dâu (vợ của Lưu Bị) trên đường đi rời khỏi Tào Tháo trở về với Lưu Bị. Quan Vũ cưỡi ngựa Xích thố vượt qua năm cửa ải, vung đao Thanh long chém chết sáu tướng của Tào Tháo ra chặn đường, gồm: Chém Khổng Tú ở ải Đông Lĩnh. Chém Mạnh Thán, Hàn Phúc ở Lạc Dương. Chém Biện Hi ở Nghi Thủy. Chém Vương Thục ở Huỳnh Dương. Chém Tần Kỳ ở Hoát Châu.

Trong nội dung chương truyện, ý tác giả muốn nói: Trần Tấn Nhiên cho rằng Ương Ương đã dùng rất nhiều mưu kế để cô được gả làm vợ Trần Tấn Nhiên.

2. Tứ chi bách mạch: mạch máu khắp chân tay. Ý nói cảm giác lạnh buốt của Ương Ương theo mạch máu lan ra khắp cơ thể, đến tận các đầu ngón tay ngón chân của cô.

Chương 3

Làm Tôn Thương Đến Tàn Nhân

An Tử Thiên chỉ cảm thấy phía sau lưng của mình hình như bị va vào trên khung cửa vững chắc. Thoáng cái cô bị đau đến mức nước mắt liền rớt xuống, nếu như không phải Trần Tấn Nhiên tay mát lạnh lẹ giữ chặt lấy cô, nói không chừng cả người cô đã chật vật ngã nhào xuống trên mặt đất rồi.

“Tấn Nhiên...” An Tử Thiên cảm thấy hết sức uất ức, chính Trần Tấn Nhiên đã mời cô tới nhà anh để ăn cơm đó chứ. Anh nói là muốn tiết kiệm thời gian, tranh thủ bàn bạc công việc thiết kế bản dự án thế nào cho tốt nhất. Cô là người vô tội, không hiểu vì sao vừa đến liền bị đánh.

Ương Ương cũng có chút ngây ngẩn cả người, cô kinh ngạc nhìn An Tử Thiên, đầu óc tựa như u mê đi mất rồi. Phải một lúc lâu sau cô mới tỉnh táo lại được. Trời đất, cô đã làm cái gì thế này, cô đã vứt hết tất cả những lời mẹ đã dặn dò ra sau đầu rồi sao, thế nào mà cô lại vẫn còn giữ cái tính đùa giỡn câu kính tiểu thư kia chứ? Cô không hiểu rằng ở trong cái nhà này toàn những người lạ lẫm, sẽ không còn có ai tiếp tục nhân nhượng cô nữa hay sao?

“Ông xã... Em, em, em không hề cố ý...”

Ương Ương còn chưa kịp nói xong hết một câu nói này, đột nhiên trên gương mặt cô bị một cái tát nặng nề giáng vào!

“Đủ rồi!” Trần Tấn Nhiên nổi giận cắt đứt lời nói của cô. Anh lạnh lùng nhìn cô gái bé nhỏ đáng yêu giống như búp bê đang ở trước mặt mình. Ai có thể ngờ được trong lòng của cô lại chứa toàn những điều hèn hạ như vậy! Ra tay đánh người, khóc lóc om sòm âm ỹ, quả thật, cô đúng là loại thiên kim tiểu thư kiêu căng giống như trong truyền thuyết đã nói: “Tổng Ương Ương! Thật sự là tôi đã nhìn nhận con người cô không hề sai. Cô đúng là loại phụ nữ có lòng dạ rắn rết, hiện tại trong bụng không chứa nổi nữa rồi phải không?” Trần Tấn Nhiên cười lạnh, một tay chỉ vào chóp mũi của cô: “Nhà họ Tổng các người đã cương quyết kín đáo nhét cô cho tôi. Vốn dĩ tôi đã không muốn cưới cô rồi, tôi đã không thích cô như vậy, vì sao cô còn mặt dày mày dạn muốn gả cho tôi bằng được chứ?”

“Ông xã... Em...” , Ương Ương bụm lấy gương mặt sưng đỏ, cuối cùng, cô cũng không kìm nổi nữa, cứ để những giọt nước mắt lạnh lẽo tuôn chảy xuống dưới...

Trần Tấn Nhiên nhìn thấy vẻ uất ức đến không còn ra cái bộ dạng gì của cô, ngược lại, anh cất tiếng cười lạnh: “Tổng Ương Ương, tôi cho cô một tuần lễ để suy nghĩ kỹ càng, cô có muốn đề xuất ly hôn với tôi hay không...”

Trần Tấn Nhiên nói xong, xoay người lại đỡ lấy An Tử Thiên, dịu dàng mở miệng nói: “Tử Thiên, chúng ta đi thôi.”

“Tấn Nhiên...” An Tử Thiên liếc mắt nhìn Tổng Ương Ương đang khóc, hiển nhiên cô không nghĩ tới quan hệ giữa Trần Tấn Nhiên và Tổng Ương Ương lại đang ở tình trạng bế tắc đến mức độ như thế này.

“Ông xã...” Hiển nhiên hai người bọn họ lại cùng nhau nắm tay nhau đi ra ngoài. Ương Ương chỉ cảm thấy trái tim mình giống như đang bị vạn mũi kiếm đâm vào vậy. Cô lao đảo đuối theo, từ phía sau gắt gao ôm lấy eo của Trần Tấn Nhiên: “Ông xã, em đã làm gì sai để khiến anh thấy không yêu thích em như vậy? Anh hãy nói cho Ương Ương biết, hiện tại Ương Ương sẽ sửa chữa...”

Cô đau đón nước mắt chảy ra chan chứa, tựa như một cô gái nhỏ mở miệng khóc oa oa thành tiếng nức nở. Thời điểm cô còn ở nhà, mỗi một lần cô gặp phải chuyện uất ức, nước mắt của cô còn chưa kịp rơi xuống, ba mẹ rồi cả ba anh trai đã thấy đau lòng, tìm mọi cách để an ủi cô, nói ra muôn vàn lời nịnh nọt rồi. Nhưng bây giờ, cô khóc thành như vậy, bộ dáng người kia cũng vẫn giữ vẻ thờ ơ như không...

“Tổng Ương Ương, cô có thấy phiền toái hay không!” Trần Tấn Nhiên lấy tay đẩy cô ra một cái, hừ lạnh lên một tiếng. Anh cũng chẳng muốn lại nhìn cái gương mặt đang bày ra cái vẻ khóc lóc sụt mướt kia đến một cái liếc mắt, quay mặt muốn bỏ đi...

Nhưng không ngờ, cô gái nhỏ vốn dĩ bị anh đẩy ngã ngồi xuống ở trên mặt đất lại tiếp tục bò lên, quật cường đuổi theo anh, một lần nữa lại nhào vào trên người Trần Tấn Nhiên: “Ông xã... Anh đừng bỏ đi, anh đừng bỏ em lại, anh muốn như thế nào cũng được, chỉ xin anh đừng có ly hôn với Ương Ương...”

“Muốn như thế nào cũng có thể sao?” Đột nhiên đáy mắt Trần Tấn Nhiên hiện lên một ý cười tà ác. Anh quay người lại liền bóp mạnh vào cái cằm của Ương Ương, đôi con ngươi lạnh lùng nhìn cô đầy vẻ đe dọa, nói: “Tổng Ương Ương, tại sao cô vẫn không biết xấu hổ như vậy được chứ? Tôi không thích cô, chán ghét cô! Vì cái gì mà cô lại vẫn sống chết cứ muốn quấn quýt lấy tôi như vậy?”

“Anh là chồng của Ương Ương mà, là người mà Ương Ương cả đời đều phải đi theo...” Ương Ương nghẹn ngào lên tiếng, hai tay cô lại càng ôm chặt lấy eo của anh, cô cũng không để ý đến chiếc cằm đã bị anh siết chặt đến đau nhức, vẫn còn cố gắng nở nụ cười nhìn anh.

Cô không thể bị anh bỏ rơi được, nếu quả thực phải làm theo lời nói của anh, vậy thì nhà họ Tống cũng xong rồi. Huống chi, anh là chồng của cô, từ một khắc cô được gả tới nơi này, cả đời này cô cũng chỉ chấp nhận định anh là người đàn ông duy nhất của mình, sẽ không bao giờ thay đổi nữa.

“Thật không? Cho dù cô có bất kể những ý nghĩ như thế nào, tôi vẫn hoàn toàn không coi cô là vợ của mình, cũng không muốn phải sống cùng với cô cả đời này. Tôi đã có người phụ nữ mà tôi yêu mến, sớm muộn gì tôi cũng sẽ lấy cô ấy. Căn phòng đó của cô, cả đời này tôi cũng sẽ không bước chân vào đó. Nếu như cô là một con người thật sự thông minh, tốt nhất hiện tại thừa dịp bản thân mình còn giữ được trong trắng, cô hãy rút ra khỏi nhà họ Trần chúng tôi. Việc cô tìm lại được một người đàn ông khác, chắc hẳn cũng không phải là việc gì khó!”

Những lời nói độc ác và cực kỳ châm chọc của anh, đã làm cho Ương Ương bị hù dọa, cô sợ hãi mở to hai mắt ra nhìn anh. Ương Ương nhìn về phía anh, ra sức lắc đầu, nói: “Không... Ông xã, em sẽ không tìm người đàn ông khác, em đã là vợ của anh rồi... mẹ nói, em chỉ có thể được phép ở cùng với anh một chỗ ở nơi này mà thôi, không thể để cho người khác đụng vào...”

“Cô thật sự là đúng là loại người đê tiện! Cứ như vậy mà đã nôn nóng muốn để cho tôi đụng vào người cô sao?” Trần Tấn Nhiên không sao nhìn nổi cái bộ dạng lúc này đang làm ra cái vẻ ngây thơ không biết gì của cô. Anh cố ý đưa tay xé toạc luôn vạt áo trước của cô, làm lộ ra thân thể trần trụi trắng nõn của cô: “Như thế nào, tối hôm qua ngủ một mình trong phòng, cô cảm thấy rất cô đơn phải không?”

Ương Ương bị động tác bất ngờ của anh dọa sợ, chân tay trở nên luống cuống. Hai bàn tay nhỏ bé của cô nhanh chóng che lên trước ngực của mình, đôi mắt to trong veo như nước hoảng hốt kinh hãi nhìn lại anh: “Ông xã...”

“Đừng gọi tôi là ông xã!” Trần Tấn Nhiên nghe thấy từ trong miệng cô phát ra câu nói ông xã đầy dịu dàng kia, liền cảm thấy tức giận rùng lên một hồi. Cách xưng hô như vậy, vĩnh viễn cũng chỉ có Y Lan của anh mới có thể gọi!

“Tấn, Tấn Nhiên...” Ương Ương bị lời rùng giận của anh làm cho sợ hãi, liền gọi tên của anh lên, cô nhìn anh cẩn thận từng ly từng tí, run rẩy thay đổi lại cách xưng hô.

“Tên của tôi không phải để cho một người phụ nữ như cô có thể tùy tiện gọi lên như vậy!” Trần Tấn Nhiên nhìn gương mặt giống như một chú nai con vẫn còn lộ rõ vẻ hoảng hốt kinh hãi của Ương Ương, nhưng nơi đáy lòng anh, ngay cả một chút xíu lòng đồng cảm hay thương hại đối với cô không hề nảy sinh ra.

Chính cô đã đoạt mất vị trí của người phụ nữ mà anh yêu mến, chính cô đã làm hại anh không thể không làm tổn thương Y Lan, chính cô... Chính cô đã bức Y Lan của anh phải bỏ đi... bằng không, hiện tại người phụ nữ đang ở bên cạnh anh bây giờ, chính là Y Lan mà anh yêu mến nhất!

Vừa nghĩ tới bộ dạng cô nhóc yêu quý của mình, trước khi lên máy bay đã khóc đến tê tâm liệt phế, nơi đáy lòng của anh liền nhói lên từng hồi từng hồi đầy lo lắng và đau đớn, hận không thể lập tức xé nát người phụ nữ lúc này đang ở trước mặt mình!

An Tử Thiên nhìn đám người hầu trong nhà biết điều, đang lặng lẽ giải tán ra ngoài, lại nhìn bộ dáng của hai người lúc này, cô cảm thấy chính bản thân mình giống như một người ngoài, không thể xen vào giữa được, mà nếu tiếp tục đứng lại ở nơi này nữa, cũng không có ý nghĩa gì, vì vậy cô cũng lặng lẽ lui ra ngoài theo...

“Vậy thì bây giờ em phải gọi anh như thế nào, mới có thể làm cho anh được vừa ý đây?” Ương Ương bị bộ dạng lạnh lùng vô tình của anh làm cho sợ hãi. Cô thoáng run rẩy khi cảm nhận được gông cùm xiềng xích của anh đang nhẹ nhàng hạ xuống, tựa như một con chim nhỏ điếm đạm đáng thương khi bị thợ săn bắt được.

“Từ giờ trở đi, cô phải gọi tôi là Trần tiên sinh!” Trần Tấn Nhiên đã có chủ tâm muốn kéo giãn khoảng cách giữa anh và cô ra xa hơn, nếu như có thể, anh cũng không muốn để cho cô gọi đến ngay cả một chữ Trần kia.

“Nhưng mà, chẳng phải cách xưng hô như thế này thường chỉ có người xa lạ mới dùng để gọi anh thôi sao?” Ương Ương không muốn gọi chồng của mình theo cách như vậy, cô là vợ của anh kia mà. Thử hỏi xem, trên đời này có người vợ nào lại đi gọi chồng của mình là X tiên sinh như thế này hay không?

“Chẳng lẽ hai chúng ta không phải là người xa lạ hay sao?” Trần Tấn Nhiên lạnh lùng cười, tay nhéo mạnh một cái ở cái cằm của cô tiếp đó đẩy cô ra một cái mạnh mẽ: “Đừng có giở cái bộ dạng điếm đạm đáng yêu kia của cô ra đây cho tôi xem! Tôi không phải là mẹ của cô, cũng không phải ba người anh trai

của cô, tôi tuyệt đối sẽ không chút đồng cảm với cô. Cô phải biết rằng, tất cả những gì thuộc về con người của cô, ở trong mắt tôi đều chỉ có thể làm cho tôi cực kỳ chán ghét mà thôi!”

“Nhưng mà, ngay từ khi em còn nhỏ cho đến khi lớn lên, tất cả mọi người đều khen em là Ưong Ưong vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, không ai là không yêu thích Ưong Ưong mà, ông xã... A không phải, Trần tiên sinh, người vì cái gì vừa mới nhìn thấy Ưong Ưong liền chán ghét Ưong Ưong?”

Ưong Ưong cảm thấy khó hiểu, cứ cho là anh không thích cô đi nữa, nhưng anh cũng không có lý do gì để chán ghét cô như vậy chứ! Mà vừa rồi cô cũng không hề làm một chuyện gì sai với anh, cô chỉ một mực nghe theo lời của ba mẹ nói, phải gả cho anh mà thôi.

“Cô nghĩ muốn biết rõ nguyên nhân của chuyện này là gì phải không?” Trần Tấn Nhiên nhìn thấy cô như vậy, chỉ cảm thấy càng thêm chán ghét cô hơn. Y Lan cũng đáng yêu như vậy, nhưng mà Y Lan đáng yêu và tự nhiên hơn, đơn thuần và thiện lương hơn. Mà Ưong Ưong thì sao chứ, chẳng qua An Tử Thiên cũng mới lần đầu tiên đến nhà của anh, vậy mà lại bị cô ra tay ác độc như vậy, dùng tay đẩy ra ngoài. Còn Y Lan của anh, bất kể như thế nào cũng sẽ không bao giờ làm ra cái chuyện như vậy!

“Vì nguyên nhân gì vậy?” Ưong Ưong dùng sức gật đầu, ngược mắt nhìn anh.

“Bởi vì trong lòng tôi đã có một người phụ nữ mà tôi yêu mến. Nếu như không phải do những người trong nhà họ Tống của cô ngã vào một cách hèn hạ như vậy, hiện tại người mà tôi lấy sẽ chính là cô ấy.” Anh nói như chì chiết, như trách móc cô, sau đó liền hung hăng dùng tay bóp vào cổ của cô, ánh nhìn lạnh lẽo sắc bén nơi đáy mắt của anh, dường như có thể làm cho người ta bị đông cứng lại.

“Em không biết, em không hề hay biết những chuyện này...” Ưong Ưong bị anh bóp cổ gần như không thở nổi nữa. Cô đưa hai bàn tay nhỏ bé của mình lên, gắng sức cạy những ngón tay của anh ra. Vạt áo trước ngực bị anh xé rách đã không còn bị ngăn trở liền rơi xuống, để lộ ra nội y màu hồng nhạt cô mặc ở bên trong, làn da thịt trắng nõn giống như lớp váng sữa kia, đột nhiên làm cho bụng dưới của anh trở nên căng trướng...

Chương 4

Người Đàn Ông Vô Tình

“Người phụ nữ đáng chết!” Anh quát lên một tiếng, dùng tay đẩy cô ra, quay mặt đi không thèm nhìn cô nữa: “Cô cút đi...”

Ưong Ưong bịt chặt lấy cái cổ của mình đang đau nhức, ho một tràng dài đầy khò sở. Nhìn thấy anh như sắp bỏ đi, cô cuống lên chỉ sợ không đuổi theo kịp để kéo anh lại, nhưng không ngờ cô lại giẫm luôn vào làn váy dài của chính mình, lập tức trọng tâm thân thể của cô không giữ được sự thăng bằng nữa, cả người liền đổ nhào lên phía trước...

“Chết tiệt!” Theo phản xạ, anh khẽ vươn tay kéo cô lại, cả người cô hoàn toàn bị mất sự kiểm chế, thét lên một tiếng chói tai, lại bổ nhào lên trên người anh đè ép anh xuống...

“Tống Ưong Ưong!”

Trần Tấn Nhiên bị sự tiếp xúc mạnh mẽ của cô đập vào, cứng rần ngã ngửa người ra ở trên mặt đất, mà lại còn có chuyện đáng sợ hơn đã xảy ra, bộ ngực của cô thể nào lại vừa vịn đặt ở trên mặt của anh!

Một loại xúc cảm mềm mại ập đến, hơn nữa lúc này tại chóp mũi của anh đang tràn ngập hương vị thiếu nữ ngọt ngào, thoáng cái liền làm cho đầu óc của anh như bị hôn mê. Trần Tấn Nhiên gằm nhẹ lên một tiếng, đột nhiên anh xoay người lại đặt cô ở dưới thân mình, hung hăng hôn lên đôi môi hồng hào đầy đặn đang hé mở...

“Ông... Trần tiên sinh... Anh làm cái gì vậy?” Ưong Ưong sợ hãi, cô mở to hai mắt nhìn nhìn vào người đàn ông đang gặm môi miệng của cô, giống như một kẻ đã bị phát điên lên vậy.

Mặc dù cô chưa từng hôn ai bao giờ, nhưng mà cô đã từng xem ở trên TV rất nhiều lần. Chỉ có điều, ở trên TV, sau khi bị hôn như vậy, chẳng phải nữ chính đều có biểu lộ hết sức hưởng thụ đó sao, vì sao cô lại cảm thấy đau như vậy...

“Câm miệng!” Trần Tấn Nhiên khàn khàn mở miệng, thoáng cái lại nắm vào cái cằm nhỏ của cô, kéo gương mặt của cô gần thêm gần chút nữa. Đầu lưỡi của anh điên cuồng chui vào trong khoang miệng của cô, không bỏ qua bất cứ một nơi nào, điên cuồng mút lấy hương thơm ngọt ngào thuộc về cô...

Hôn đến cuối cùng, lại cảm thấy vẫn chưa đủ, bàn tay của anh từ nơi vạt áo bị xé rách, tham lam tiến vào bên trong, không chút thương tiếc, nắm lấy nơi mềm mại no đủ kia...

“Um... Không nên như vậy, Trần Tấn Nhiên, anh thả em ra... Đừng như vậy!”

Ưong Ưong chỉ cảm thấy trong đầu mình như bị nổ tung lên vậy, hỗn loạn lung tung một mảnh, anh vậy mà lại sờ vào chỗ đó của cô. Toàn thân của Ưong Ưong nóng lên, cô chỉ cảm thấy chính mình như sắp ngất đi mất rồi. Cô liêu mạng vịn vịn người, nhưng mà anh lại gắt gao ngăn chặn cô lại, làm cho cô hoàn toàn không thể động đậy được nữa. Cô vừa gáp gáp lại vừa sợ hãi, thoáng cái cô liền hung hăng cắn vào nơi đầu lưỡi của anh...

“Tổng Ương Ương, cô bị điên rồi!” Trần Tấn Nhiên bị đau, thoáng cái liền buông cô ra, trong miệng anh đã bắt tràn ngập hương vị máu tươi...

“Anh đừng đụng vào tôi, Trần Tấn Nhiên, anh là đồ lưu manh không biết xấu hổ!” Ương Ương vừa túm lại váy áo bị lộn xộn, vừa nói ra những lời tàn nhẫn hung ác của mình, cô sợ nhất là người thấy mùi tanh của máu, chỉ cần người thấy sẽ muốn nôn ra...

Anh thấy bộ dáng của cô có vẻ căm ghét như vậy, không khỏi càng phát ra tức giận. Rõ ràng là cô ngã vào anh, mặt dày mày dạn quần quít lấy anh không buông, hiện tại lại còn bày ra bộ dạng có vẻ không tình nguyện! Thật là một người phụ nữ rất giỏi chuyện giả bộ!

“Tổng Ương Ương, cô, con mẹ nó, đừng có cái trò đã làm gái đi rồi mà còn muốn lập đèn thờ. Chẳng phải cô đã nói cô là vợ của tôi đó sao? Chẳng phải cô nói cô muốn theo bên tôi suốt cả đời đó sao? Như thế nào hiện tại tôi vừa đụng vào cô có mấy cái mà cô đã không chịu nổi rồi? Nếu như cô không muốn, hiện tại hãy cắt ngay, cô đồng ý ly hôn đi, tôi đây cũng sẽ không thèm liếc nhìn cô thêm một cái!”

Anh hung ác đến dọa người, cả người Ương Ương run lẩy bẩy vì bị anh làm cho sợ hãi. Cô trợn to mắt nhìn anh đang giận dữ, trong hôn lễ rõ ràng anh tỏ ra là người tao nhã, nhưng mà bây giờ tại sao lại biến thành một con hung thần ác sát như vậy chứ?

“Không, em không muốn ly hôn...”

“Cô thà rằng bị tôi nhục nhã như vậy, chứ nhất định không chịu ly hôn với tôi?” Trần Tấn Nhiên nhìn thấy cô như vậy, không khỏi càng phát ra tức giận, anh nghiêng người xuống một chút, siết chặt lấy cái cằm của cô, nhìn cô bị đau đến mức hàng lông mày cong đẹp mắt nhíu chặt lại. Nơi đáy lòng anh tựa như thoáng lướt qua vẻ khác thường nhàn nhạt, “Tổng Ương Ương, da mặt cô thật là dày!”

Ương Ương kinh ngạc nhìn anh, bộ dáng khi trưởng thành của anh nhìn đẹp mắt như vậy, cặp lông mày anh tuấn nhìn giống như được vẽ ra vậy. Nhưng mà, sự chán ghét sâu sắc lộ rõ ở sâu trong đáy mắt của anh, lại như đâm thật sâu vào ánh mắt của cô, làm cho cô thấy đau nhói.

Cô không biết mình đã làm sai điều gì, cũng không biết tại sao cô lại bị anh chán ghét như vậy.

Cô học đại học ở nước ngoài còn chưa xong, đã bị gọi về nước để lập gia đình. Cô cũng không hề biết chuyện gì, tại sao cô lại phải hứng chịu những ác cảm của anh như vậy?

“Em không hề làm sai chuyện gì, tại sao anh lại phải đối xử với em như vậy?” Ương Ương run rẩy lên tiếng, cô có cảm giác sự áp bức của anh sắp làm cho cô không thể nào hô hấp nổi nữa rồi. Bàn tay nhỏ bé của cô liều mạng lần

đến gần anh mà lắc lắc, nhưng đáy lòng cô lại đang bị từng trận từng trận uất ức bao phủ. Nghĩ đến lần đầu tiên được nhìn thấy anh thì trái tim của cô đập nhanh tựa như trống làng, mừng rỡ vì thấy người chồng của mình thực sự là một người đàn ông hoàn mỹ như vậy, nhưng mà bây giờ, đáy lòng của Ương Ương bắt đầu chùn lại dần...

“Nếu như cô nguyện ý ly hôn, hiện tại tôi sẽ tha cho cô.” Trần Tấn Nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tương như rất đơn thuần, không chút ác độc kia của cô, lại lập tức nhớ tới Y Lan. Y Lan của anh bây giờ đang ở nước ngoài, không biết đã khóc thành hình dáng thế nào nữa.

Nếu như Tống Ương Ương không thể nhẫn nhịn được, chủ động nói ra chuyện ly hôn, mà ông nội ở bên kia cũng không hề nói năng gì, còn anh lúc này đây, cho dù phải trả giá bằng một cái giá lớn đến bao nhiêu đi nữa, anh cũng chỉ muốn cưới Y Lan!

Sắc mặt của Ương Ương đã trắng bệch một mảnh. Cô mới có mười chín tuổi. Suốt mười chín năm qua, cuộc sống của cô đều giống như một tờ giấy trắng sạch sẽ, cô có thể làm gì đây?

Mẹ nói, bất kể như thế nào cô cũng đều phải ở lại trong nhà họ Trần. Nếu như cô chấp nhận chuyện ly hôn như anh nói, cô sẽ phải trả lời cho mẹ của mình câu gì đây?

“Không...” Ương Ương vừa lắc đầu: “Em sẽ không ly hôn!”

Vừa gả tới liền ly hôn ngay, cô còn sống như thế nào đây?

“Thực là, con mẹ nó, cô đúng là không biết xấu hổ!” Trần Tấn Nhiên liền cười lạnh, anh dứt khoát kéo toàn bộ cái váy công chúa của cô xuống, thoáng cái lại nghiêng thân ép xuống, “Mọi chuyện cho đến bây giờ đều là do cô đã tự tìm lấy, Tống Ương Ương, trong chuyện này cô không thể trách tôi được!”

“Anh muốn làm gì...” Ương Ương bị dọa sợ, cô cảm nhận được rõ ràng thứ nóng rực, cứng rắn như sắt đang chống đỡ trên bụng mềm mại của cô. Cô không khỏi co rụt người lại về phía sau, đôi bàn tay nhỏ bé liều mạng quơ quơ như muốn đẩy anh ra...

“Làm cái gì sao? Cái loại phụ nữ mặt dày mày dạn, không biết xấu hổ, chỉ thích quần quít lấy người khác giống như cô, mà lại không biết sao?” Trần Tấn Nhiên lập tức giật lớp quần áo trên người cô xuống. Cảm xúc sờ trên lớp da thịt của cô vô cùng tốt, tựa như là sờ lên lớp gấm thượng hạng vậy. Ngón tay của anh lướt qua, bản thân cũng không kiềm chế nổi mà nổi lên một chút rung động. Trên lưng của anh cũng bị cảm giác kích thích làm nổi lên một lớp hơi da gà mỏng...

“Không... Trần Tấn Nhiên, anh không thể đối với em như vậy được! Không phải anh đã nói rằng, anh có người ở trong lòng rồi đó sao? Đã như vậy, anh còn đụng vào em làm cái gì?”

“Cô không rời khỏi nhà họ Trần, thì tôi phải ra tay sử dụng thủ đoạn như vậy. Còn về phần người mà tôi thích, chưa tới lượt cô nhắc lại cho tôi biết!” Anh nổi giận lên tiếng.

Thân thể giống như bị hơi lửa làm cho khó chịu, cô thê thảm thét lên một tiếng kêu đầy đau đớn, nhưng khi nghe vào trong tai của anh lại giống như là đang thổi thúc anh vậy, lại càng làm cho anh thêm phấn khởi. Anh cũng không quan tâm động tác điên cuồng mãnh liệt của mình sẽ làm cho Ương Ương đau đớn khó nhin. Trong không khí tràn ngập hương vị của máu tươi. Cô có cảm giác như người mình đã bị xé nát ra rồi, sau đó lại cô bị vút vào trong chảo dầu đang sôi sùng sục đảo qua đảo lại như đang rang lạc...

Ương Ương càng khước từ, càng làm anh bị chọc giận thêm. Anh dứt khoát tháo chiếc dây lưng ra, chỉ mấy động tác đã gạt bỏ hết lớp vải vóc đang cản trở trên người cô, không chút thương tiếc hung hăng dùng sức đâm xuyên vào một cái...

Đột nhiên sự đau đớn xuất hiện, tựa như một lưỡi dao sắc bén lập tức bỏ dọc thân thể Ương Ương...

Ương Ương kêu lên một tiếng thảm thiết vì đau đớn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như sữa đỏ rực lên đầy thối khỗ. Cô gắt gao đẩy vào bờ vai của Trần Tấn Nhiên, nhưng vẫn không sao ngăn được động tác thô lỗ của anh...

Hô hấp của Ương Ương càng phát dồn dập, mà ngực của cô cũng càng phập phồng lên xuống thêm mạnh mẽ. Cảm giác bị mềm mại áp sát chặt chẽ như vậy, khiến Trần Tấn Nhiên không sao kiềm chế nổi mà than nhẹ một tiếng. Anh cứng rắn áp chế lên đầu gối của cô, cúi đầu xuống lớp da thịt mềm mại kia, hung hăng hôn lên trên đó...

Lúc này có một mùi vị thật sự làm cô không thể nào chịu nổi. Ương Ương chỉ cảm thấy trước mắt mình là từng mảnh từng mảnh hắc ám. Có lẽ là do thân thể của cô vẫn còn khô khốc, cho nên lúc này sự đau đớn kia dường như đã thấm thấu vào trong từng cái lỗ chân lông của cô. Rốt cục, trong đầu cô đã như bị chìm trong mộng mị, rối loạn thành một đống, mờ mịt dần, rồi hôn mê bất tỉnh...

Không biết qua bao lâu, Trần Tấn Nhiên bị lửa giận làm cho đến mê man, đến giờ mới nằm ở trên người Ương Ương thờ hờn hên kêu thành tiếng ồ ồ. Tìm được nơi phát tiết rồi, anh dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng lại không ngăn được từng hồi từng hồi ảo não trong lòng. Hiện tại anh đã va chạm với cô rồi, nếu như mà cô lại càng cứ dính sát lấy anh, vậy thì anh nên làm thế nào bây giờ?

Khi anh kết hôn, bởi vì ông nội lo lắng Y Lan sẽ làm ra những chuyện âm ỉ, cho nên đã cố ý đưa cô dời bước ra nước ngoài. Anh đã dự định sau buổi hôn lễ, sau khi ông nội đã trở về Singapore sẽ đón Y Lan trở về đây. Nếu như Tống Ương Ương cứ quần quít chặt lấy anh, hoặc là cô dám làm tổn thương Y Lan...”

Trần Tấn Nhiên không khỏi càng trở nên bực bội hơn. Đột nhiên anh bỗng đứng phắt dậy, chỉnh sửa lại bản thân mình một chút, nghĩ đến chính mình vừa rồi đã phát tiết ở trong cơ thể của cô, mi tâm của anh không khỏi nhú chặt lại. Người phụ nữ đáng chết này, khi trưởng thành lại có một bộ dạng mềm yếu đến động lòng người là thế, nhưng sao lại có tâm địa lại ác độc như vậy chứ? Ngày mai Y Lan sẽ trở lại, anh quyết định sắp xếp đưa Y Lan về ở trong nhà. Anh cũng không tin, khi anh và Y Lan, cả hai người bọn họ cùng anh em em, ân ái ái với nhau, liệu cô còn có thể nén nhịn được mãi không?

Chương 5

Vào Ở Trong Phòng Ngủ Của Cô

Trần Tấn Nhiên lười biếng liếc mắt nhìn người con gái còn đang nằm hôn mê ở trên ghế sofa, nhìn thấy máu tươi nơi hạ thân của cô mà giật mình. Nhìn vết máu nhiễm đỏ cả mặt ghế sofa vàng nhạt, Trần Tấn Nhiên cảm thấy có chút chói mắt. Tiện tay anh giật lấy chiếc váy của cô đã bị mình xé nát, ném lên trên người cô để che đi, sau đó mới chịu xoay người, tay vừa cài lại cúc áo somi, vừa chạy ra ngoài: “Thím Lý, hãy kêu bác sĩ tới thăm khám cho cô ta một chút, thêm nữa, nhớ cho cô ta thuốc tránh thai!”

Thím Lý lên tiếng rồi đi ra, thím liếc mắt nhìn Tống Ương Ương bị ném ở đó, vẫn đang chìm trong hôn mê liền hỏi chút lo lắng: “Thiếu gia, thiếu phu nhân không làm sao chứ?”

“Cái gì mà thiếu phu nhân? Cô ta mà được coi là thiếu phu nhân sao?” Trần Tấn Nhiên trừng mắt liếc nhìn thím Lý, lại sức nghĩ tới điều gì đó, mở miệng nói tiếp: “Còn có, từ nay về sau người phụ nữ này sẽ ngủ ở phòng của khách ở tầng hai, dọn dẹp lại phòng ngủ chính ở tầng hai một lần nữa cho gọn gàng, ngày mai Y Lan trở về nên sẽ ở đó.”

“Thiếu gia... Như vậy không được hay lắm đâu!” Thím Lý có chút khó xử mở miệng nói, liếc mắt nhìn Ương Ương nằm đó vẫn còn đang mê man chưa tỉnh lại, tự đáy lòng thím không khỏi có chút thương cảm.

“Có cái gì mà không hay! Cô ta nguyện ý ngã vào nhà này, cô ta nguyện ý mặt dày mày dạn như vậy, thím còn bận tâm đến thể diện của cô ta làm cái gì!” Trần Tấn Nhiên không kiên nhẫn được nữa, nói cắt ngang lời của thím Lý, hàng lông mày cong liền bắt đầu chau lại vẻ khó chịu: “Cứ quyết định như vậy đi! Trong hai ngày tới tôi sẽ không trở về nhà, thím nhớ nhắc người hầu vào trong phòng dọn dẹp cho sạch sẽ đấy, xong rồi nhớ sắp xếp, sửa sang lại phòng ngủ, Y Lan yêu thích vách tường màu vàng nhạt, toàn bộ đồ dùng ở trong phòng đó cũng đổi đi.”

Thím Lý nhìn anh tức giận, cũng không dám nhiều lời, chỉ biết đáp lại vâng vâng với anh, sau đó nhìn anh xoay người đi ra khỏi biệt thự.

Mãi cho đến khi Trần Tấn Nhiên đã đi xa, thím Lý mới xoay người đi đến nơi ghé sô pha. Thím nhìn thân thể mảnh mai, bé nhỏ tí xíu nằm trên ghế sa lon, không khỏi có chút đau lòng. Sắp tới tiểu thư Y Lan sẽ trở về sống ở đây, tính tình tiểu thư Y Lan lại ích kỷ như vậy, chắc từ nay về sau, thiếu phu nhân sẽ còn phải chịu nhiều sự xúc phạm.

Thật đáng thương làm sao, vừa mới kết hôn ngày đầu tiên mà đã gặp phải tình huống thế này, không biết từ nay về sau cuộc sống của thiếu phu nhân sẽ phải tiếp tục trải qua những ngày như thế nào đây.

Thím Lý gọi điện thoại mời bác sĩ đến, sau đó dặn dò người hầu đỡ Ương Ương đi lên trên lầu, rửa ráy sạch sẽ thân thể cho cô trước, thay bộ đồ ngủ sạch sẽ sau đó đặt lên trên giường chờ bác sĩ đến.

Bác sĩ đến, mở hòm thuốc lấy ra bình dịch truyền treo lên, bổ sung thêm thuốc tiêu viêm truyền cho Ương Ương. Thím Lý giúp cô uống thuốc tránh thai, theo dõi đến khi cô ngủ thiếp đi rồi, lúc này mới ra khỏi phòng.

Vào ngày Trần Y Lan trở về, buổi sáng ngày hôm đó tiết trời trong sáng lạ thường, vạn dặm không mây, nền trời xanh ngắt trong veo giống như một cái gương.

Trần Tấn Nhiên liếc mắt một cái liền nhìn thấy giữa đám người là bóng dáng mặc bộ váy áo màu xanh da trời. Y Lan và sắc trời gần như hòa vào với nhau làm một, nhẹ nhàng giống như một đám mây màu xanh lam.

“Y Lan!” Chỉ có điều, mới một tuần không nhìn thấy cô, mà Trần Tấn Nhiên đã cảm thấy tựa như mình đã xa cách cô cả một đời rồi! Trần Tấn Nhiên kêu lên một tiếng tên của Y Lan, sau đó bước đi đến bên cạnh Y Lan.

Y Lan vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, thoáng cái, chiếc túi trong tay liền rơi xuống trên mặt đất. Nhìn thấy người kia đang tiến đến gần mình, thoáng cái nước mắt của cô liền tuôn ra tràn ngập hốc mắt.

Y Lan cắn môi xoay người bỏ đi, cô rảo bước chân đi thật nhanh, cô biết rõ mình bỏ đi như vậy, Trần Tấn Nhiên cũng sẽ không tức giận, mà sẽ chỉ càng làm cho anh thêm đau lòng. Nhưng cô chính là muốn nhìn thấy anh đau lòng, cô hận anh, hận anh lại có thể dễ dàng đồng ý chấp nhận lấy người khác như vậy!

“Y Lan...” Trần Tấn Nhiên từ phía sau lưng gắt gao ôm lấy thân thể nhỏ nhắn mềm mại kia: “Y Lan, em đừng đi... anh xin em đấy!”

“Anh đã kết hôn, không thể còn như trước được!” Trần Y Lan cố nén sự chua xót nơi đáy lòng, giả vờ muốn tránh khỏi sự trói buộc của anh.

“Anh sẽ ly hôn! Y Lan, hãy tin tưởng anh...” Trần Tấn Nhiên nhất định không chịu buông tay ra, chỉ càng ôm lấy cô chặt hơn, cúi đầu vào nơi cần cổ của cô: “Y Lan, anh nhớ em muốn chết đi được, em đừng bỏ đi nữa...”

“Anh nhớ em sao? Anh đã cưới được tiểu thư họ Tống như hoa như ngọc, mà vẫn còn có thể nhớ tới em sao...” Y Lan nói đến đây, nước mắt lại đã thật sự

rớt xuống, cô hung hăng đẩy anh ra: “Anh đừng có đụng vào em, em chán ghét anh, em chán ghét anh... Em cũng sẽ phải lập gia đình, em không muốn cứ phải tiếp tục lên lút với anh như vậy nữa...”

Mỗi khi nhìn thấy cô khóc, Trần Tấn Nhiên lại cảm thấy cực kỳ đau lòng. Anh cuống quýt nhẹ nhàng ôm lấy Y Lan, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ở trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng hôn những giọt nước mắt của cô: “Bảo bối Y Lan của anh, em cứ yên tâm... Chỉ cần anh ly hôn được với Tống Ương Ương, cho dù phải trả một cái giá lớn đến bao nhiêu đi nữa, anh sẽ cưới em ngay lập tức...”

“Nhưng mà liệu ba ba có chấp nhận chuyện này không? Chúng ta là anh em mà!” Y Lan ngược đôi mắt đẫm lệ lên nhìn anh, trong ánh mắt của cô chỉ thấy tràn ngập nỗi buồn khôn nguôi. Ánh mắt ấy của Y Lan nhìn sang Trần Tấn Nhiên, quả thực đã sắp làm tan chảy trái tim của anh ra rồi.

“Y Lan... Ai nói chúng ta là anh em? Anh bắt chấp mấy cái chuyện khi gió kia, cái gì mà là anh em với không là anh em! Em có biết hay không, lúc em rời đi, dường như trái tim của anh đã bị em mang đi mất vậy, anh không thể không có em... Y Lan, theo anh về nhà đi, em hãy ở lại bên cạnh anh.”

“Anh Tấn Nhiên... Anh đã kết hôn rồi, em, không thể đến đó ở cùng với anh được...” Vừa nghĩ tới chuyện có một người phụ nữ khác nằm ở bên cạnh anh Tấn Nhiên như vậy, đáy lòng Y Lan liền cảm thấy khó chịu giống như bị gai đâm vào vậy! Tại sao trong chuyện này lại không có sự công bằng như vậy chứ? Tại sao cô và anh Tấn Nhiên thật lòng yêu nhau như vậy, lại không thể được ở cùng một chỗ với nhau?

Chẳng lẽ đơn giản chỉ vì lý do trên danh nghĩa bọn họ là anh em sao? Đơn giản chỉ vì mẹ của cô đã gả cho ba của anh sao?

“Người đàn bà đê tiện kia!” Trần Tấn Nhiên nở nụ cười lạnh lùng, nhưng lại dịu dàng ôm lấy Y Lan: “Anh hoàn toàn không thèm để cô ta vào mắt. Y Lan, em cũng biết rồi đó, hiện tại anh không thể nào làm cho ông nội bị tức giận được, cho nên hết lần này tới lần khác, anh đã ép buộc cô ta phải tự mình đưa ra đề nghị ly hôn... Chỉ là người phụ nữ kia da mặt dày đến dọa người, cứ quần quýt chặt lấy anh không muốn rời đi! Y Lan, em cứ sống ở trong nhà của anh, anh không tin, trong tình huống như vậy mà cô ta vẫn còn có thể tiếp tục nhẫn nhịn được!”

“Sống ở ngay tại nhà của anh sao?” Dù như thế nào Y Lan cũng không ngờ đến anh Tấn Nhiên lại có thể nói ra những lời như vậy được. Lúc trước ba ba chỉ mới uy hiếp anh một chút, anh liền chấp nhận kết hôn luôn, Y Lan còn tưởng rằng ở trong lòng của anh, cô căn bản không hề có chút sức nặng nào... Nhưng mà bây giờ xem ra, chính xác là anh Tấn Nhiên đã cực kỳ vô cùng quan tâm đến cô!

“Đúng vậy, em sẽ sống ở trong nhà của anh!”

“Nhưng mà, nếu em sống ở nhà anh như vậy lỡ người khác trông thấy thì biết làm thế nào?” Y Lan vừa nghĩ tới những lời nói kia của ông nội, lập tức trong ngực cô, trái tim đập nhanh một hồi.

“Dù thế nào em cũng là nhị tiểu thư của nhà họ Trần, em sống ở trong nhà của anh trai mình mà cũng không được sao?” Trần Tấn Nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng ôm lấy eo của cô, kéo cô vào trong ngực: “Đi thôi, phòng của em anh đã dặn người dọn dẹp ổn thỏa xong rồi.”

“Em... Em không muốn đi.” Y Lan vừa buông mi mắt xuống, cô không muốn hàng ngày đều phải nhìn thấy anh Tấn Nhiên ngủ với người phụ nữ kia chung một chỗ, mà mình lại không thể làm gì khác được, cô cũng không cách nào chịu được chuyện này.

“Làm sao vậy Lan Lan?” Trần Tấn Nhiên ân cần ôm lấy cô, vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô, nhẹ giọng hỏi.

“Em đi đến đó làm gì chứ, đến ở đó để nhìn thấy hai người cùng ở trong một căn phòng, cùng nằm ở trên một cái giường hay sao?” Y Lan có chút lười biếng mở miệng nói, chỉ cảm thấy trong người mệt mỏi một hồi. Ly hôn ư, chuyện có thể đơn giản như vậy hay sao? Cho dù nhà họ Trần có đồng ý đi nữa, thì nhà họ Tống cũng sẽ không chịu chấp nhận chuyện này...

Nếu như người phụ nữ kia vẫn cứ như vậy, có chết cũng không chịu buông tay thì cô phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải đợi đến khi hoa tàn ít bướm lượn quanh, cô lại tùy tiện tìm một người đàn ông xứng đáng để gả đi sao?

“Y Lan, anh đã bảo người phụ nữ kia chuyển ra khỏi phòng ngủ rồi.”

“Anh nói cái gì?” Y Lan không dám tin ngẩng đầu lên nhìn sang Trần Tấn Nhiên đang ở trước mặt mình, vẻ mặt anh đầy sự tàn nhẫn, độc ác! Anh thực sự chán ghét người vợ mới cưới của mình đến như vậy thật sao?

“Anh đã bảo Tống Ương Ương chuyển ra khỏi phòng rồi, cô ta không có tư cách ở cùng một chỗ với anh.” Trần Tấn Nhiên nắm tay Y Lan thật chặt. Cô giống như một thứ quý giá nhất của đời anh, tưởng bị mất mà giờ lại tìm thấy được, lại càng đáng giá để sau này anh càng quý trọng thêm gấp bội lần.

“Anh Tấn Nhiên... Anh làm như vậy, liệu có phải là quá độc ác hay không?” Dù sao Trần Y Lan cũng là một phụ nữ, hơn nữa cô cũng không phải là người có tâm địa xấu xa. Trần Y Lan nghĩ đến chỉ vì anh Tấn Nhiên yêu thích cô mà trở nên ác nghiệt đối với người phụ nữ kia như vậy, ít nhiều tự đáy lòng cô cũng cảm thấy có một chút áy náy.

“Ha ha, Y Lan, em thực sự là một người con gái quá thiện lương, khi nào em gặp người phụ nữ kia thì em sẽ biết ngay, quả thực trên đời này không thể nào tìm thấy một người nào khác có da mặt dày hơn cô ta đâu!” Trần Tấn Nhiên cầm tay của Y Lan, đỡ cô lên xe, tiếp đó ngồi xuống ở bên cạnh cô: “Đừng lo lắng, cũng đừng có sợ hãi chuyện gì hết, ba ba đã về Singapore để nghỉ ngơi rồi,

đến một năm nữa cũng không thể biết chắc là ông ấy có trở về hay không. Em chỉ cần quan tâm đến chuyện ở lại nhà thật yên ổn là được, cũng không cần thiết phải để ý đến những chuyện khác đâu.”

“Anh Tấn Nhiên... Nhưng mà... nhưng mà, chung quy thì cô ấy vẫn là vợ của anh...” Nơi đáy lòng của Trần Y Lan cảm thấy vui buồn lẫn lộn, đương nhiên cô cảm thấy vui vì Trần Tấn Nhiên lại coi trọng cô như vậy, nhưng lo chính là, dù sao anh đã cưới người phụ nữ kia, chuyện ly hôn cũng không phải là chuyện một chốc một lát mà giải quyết ngay được!

Trần Tấn Nhiên liền nhíu mày, nghĩ đến vẻ mặt đầy vẻ quật cường của Tống Ương Ương vào một ngày nào đó, lại còn bộ dạng cô đặc biệt không muốn ly hôn với anh, Trần Tấn Nhiên liền cảm thấy một hồi thực ảo não.

“Y Lan, em đừng có đề cập đến cô ấy nữa... Tóm lại bây giờ chúng ta chỉ cần coi cô ta cứ như không khí là được, chờ đến khi cô ta không chịu được nữa, đương nhiên cô ta sẽ chủ động đưa ra đề nghị ly hôn thôi!”